

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010064
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320010064.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému B. P., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 23.11.2020 pod sp. zn. 27T/8/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 07.09.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného B. P., nar. XX.XX.XXXX v B., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta bol obžalovaný B. P. uznaný vinným z nedbanlivostného prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s tromi nedbanlivostnými prečinmi ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 10.01.2019 v čase o 05.45 hod. na ceste II/573 v smere od Šale na Šoporňu viedol ako vodič motorové vozidlo Renault Thalia EČ: SA-758CZ, kde na 9 km cesty, pokrytej súvislou vrstvou snehu, neprispôobil rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky a pri zaraďovaní sa do svojho jazdného pruhu po predbiehaní pred ním idúceho vozidla dostal šmyk, s vozidlom prešiel do protismeru a zadnou pravou stranou narazil do prednej časti protiidúceho vozidla Peugeot 307 EČ: GA-890EJ, ktoré viedla vodička U. O., pričom vozidlo Renault Thalia skončilo mimo cesty a vozidlo Peugeot 307 zostalo stáť na ceste, čím porušil povinnosti podľa § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, pričom U. O. utrpela zranenia pomliaždenie pravého prsníka a hrudníka s dobou liečenia do 14 dní, spolujazdkyňa vo vozidle Peugeot 307 Q. F. utrpela zranenia zlomeninu 9. rebra vľavo bez posunu, pomliaždenie ľavého prsníka a hrudníka s dobou liečenia do 31.01.2019, spolujazdci vo vozidle Renault Thalia Q. J. utrpel zranenia zlomeninu 2. a 3. rebra vpravo bez posunu, malú odreninu za pravým uchom s dobou liečenia do 35 dní a Y. W. utrpel zranenia rozostúpenie lonových kostí s rozostúpením panvovo krížového skĺbenia vľavo - teda zlomeninu panvy typu „otvorenej knihy“ a kompresívnu zlomeninu hornej krycej platničky 11. hrudného stavca - bez zasahovania do kanála a pomliaždenie ľavého kolena s dobou liečenia 90 dní, počas ktorých ležal mesiac na lôžku, potom bol vertikalizovaný za pomoci panvového pásu a hrudného korzetu a následný mesiac mohol chodiť len s pomocou bariel.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. h) Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu okresný súd výkon uloženého trestu podmiennečne odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona, počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia uložil obžalovanému obmedzenia a povinnosti spočívajúce v príkaze nahradiť podľa svojich schopností spôsobenú škodu.

Podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona mu okresný súd uložili trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke v trvaní 3 (tri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému nahradiť škodu poškodeným:

- Sociálna poisťovňa, IČO: 30 807 484, sídlo ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, vo výške 354,80 €,
- Union zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 36 284 831, sídlo Karadžičova 10, Bratislava, vo výške 75,30,
- DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s., IČO: 35 942 436, sídlo Einsteinova 25, Bratislava, vo výške 55,55 €.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodených:

- Sociálna poisťovňa, IČO: 30 807 484, sídlo ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava,
 - DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s., IČO: 35 942 436, sídlo Einsteinova 25, Bratislava,
- odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodených:

- Y. W., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt K. XXX,
 - U. O., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt B. XXXX,
- odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 388-392 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný B. P..

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu, namietal správnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré rozsudku predchádzalo s tým, že v konaní nebolo bez dôvodných pochybností preukázané spáchanie skutku obžalovaným spôsobom opísaným v obžalobe. Namietal, že v konaní nebolo preukázané, že by obžalovaný v kritický moment skutočne predbiehal pred ním idúce vozidlo, pretože z vykonaného dokazovania vyplýva, že len chcel predbehnúť pred ním idúcu dodávku, no nestalo sa tak, pretože len „vykukol“ a zaradil sa naspäť, pričom vzápätí dostal šmyk. Poukazoval pritom v podrobnostiach na výsluch svedka J. a poškodeného W.. Z uvedeného dôvodu boli tvrdenia poškodenej F. a O., ktoré rovnako veľmi podrobným spôsobom citoval, vyvrátené. Je toho názoru, že poškodené nemohli za daných svetelných podmienok presne uviesť, či auto, ktoré videli v protismere skutočne predbiehalo dodávku, pričom vozidlo, ktoré poškodené videli, bolo jednoznačne iné auto, ktoré prebiehalo kolónu pred obžalovaným (škoda octavia jazdiaca v kolóne pred ním) preto podľa názoru obžalovaného neobstojí ani skutok tak, ako je nakoncipovaný v obžalobe. Tieto tvrdenia uvádzal obžalovaný i v prípravnom konaní, keď popísal automobil, ktorý obiehal kolónu pred ním. Taktiež zo znaleckého posudku č. 25/2019 vypracovaného znalcom z odboru cestná doprava vyplýva, že vzhľadom k tomu, že v čase dopravnej nehody bola tma, vodička vozidla Peugeot mohla vidieť iba na základe osvetlenia svetlami vozidiel a teda nemusela rozpoznať, či vodič vozidla Renault predchádzal alebo iba urobil manéver s vozidlom. Rovnako znalec uviedol, že: „technicky sa nedá preukázať, či vodič obiehal, mňa to na zodpovedanie otázky nezaujíma ..“, čo považuje obžalovaný za zarážajúce, keďže podľa jeho názoru zodpovedanie tejto otázky kto a ktoré vozidlá obiehal je kľúčové pre posúdenie jeho viny v danom prípade. Taktiež namietal predmetný posudok znalca v tom smere, že celý záver posudku vychádzal len z počítačovej simulácie, keďže neboli zistené na mieste bezprostredne po nehode žiadne stopy a z fotografií nie je zrejmé ani to, či je na povrchu vozovky poľadovica. Tieto skutočnosti o priebehu dopravnej nehody s poukazom na zásadu in dubio pro reo (aj s poukazom na uznesenie NS SR pod sp. zn. 3Tdo/58/2014 z 22.110.2014) považuje obžalovaný za tak zásadné, že by mal byť spod obžaloby oslobodený.

V ďalšej fáze odvolania poukázal na znenie ustanovení § 9 ods.1 a § 16 ods.1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, z ktorých vyplýva nasledovné:

- Vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní.

- Vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Z citovaného ustanovenia § 9 ods.1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke je nesporne jasné, že sa táto povinnosť vodiča nevzťahuje na okamih predbiehania. Okamih predbiehania sa vždy začína vyradením sa zo svojho pruhu a končí sa až zaradením späť. Prvotný úkon je logicky nahliadnutie (vystrčenie), či je v danej chvíli predchádzanie možné a následne vnútorná vôľa vodiča, kedy sa rozhodne predbiehať. Obžalovaný má za to, že stanovenú povinnosť neporušil.

Rovnako zastáva názor, že neporušil ani povinnosť podľa § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. zákona o cestnej premávke v platnom znení, nakoľko aj svedok p. W. vo svojej výpovedi uviedol, že rýchlosť vozidla odhadoval na 50km/h, sám obžalovaný tvrdí, že to bola ešte nižšia rýchlosť, a to 30km/h, vzhľadom na to, že vonku bola tma, sneh a na ceste ľadovica. Taktiež aj znalec v znaleckom posudku vychádzal len z počítačovej simulácie priebehu nehody bez akýchkoľvek dôkazov z miesta nehody napr. o stave vozovky, brzdnéj dráhe a pod., pričom sám priznal že rýchlosť vozidla obžalovaného nie je možné určiť.

Vzhľadom na uvedené obžalovaný trvá na tom, že svoju jazdu a rýchlosť vozidla prispôbil poveternostným podmienkam stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností a dôkazov, tak prokurátor okresnej prokuratúry podávajúci obžalobu ako aj súd vo svojom rozhodnutí, dospeli k záveru, že obžalovaný porušil citované ustanovenia o cestnej premávke.

Uvedený mylný záver uvedený v obžalobe bol vyvrátený nielen výpoveďami poškodených W. a J., ale aj výpoveďou znalca Ing. Guštaru.

Zo znaleckého posudku č. 25/2019 vypracovaného znalcom Ing. Guštarom, zo dňa 06.09.2019 vyplýva, že nárazová rýchlosť vozidla Renault, ktoré riadil obžalovaný, bola cca 41,23 km/h, čo možno považovať za primeranú rýchlosť vzhľadom na stav vozovky v tom čase. Nárazová rýchlosť vozidla Peugeot, ktoré riadila poškodená p. O. bola cca 42 km/h. Je preto diskutabilné, aká bola primeraná rýchlosť na vozovke v čase nehody.

Je zrejmé, že pokiaľ by obžalovaný predbiehal pred ním idúce vozidlo, ako sa mu kladie za vinu, jeho rýchlosť by musela byť logicky vyššia, aby vôbec mohol obiehací manéver vykonať. Napriek tomu jeho rýchlosť bola znalcom vyhodnotená takmer rovnaká ako rýchlosť poškodenej vodičky. Pokiaľ technika jazdy bola porovnateľná u oboch vodičov ako účastníkov nehody, nie je dôvodné, aby zodpovednosť za porušenie ustanovení zákona o cestnej premávke bola pripísaná výlučne len obžalovanému. Vo veci spôsobenej škode a zodpovednosti za ňu si uviedol, že podľa charakteru zranení poškodených osôb, boli následkom dopravnej nehody spôsobené zranenia v závislosti od toho, či poškodený mal lebo nemal zapnutý bezpečnostný pás.

Zákon o cestnej premávke v § 8 ods. 1 ukladá povinnosť osobe sediacej na sedadle vybavenom bezpečnostným pásom alebo iným zadržiacim zariadením toto zariadenie použiť.

Obžalovaný ako aj spolujazdec - svedok p. J. vo svojich výpovediach jednoznačne potvrdili, že spolujazdec Y. W. bol jediný, kto bezpečnostný pás nepoužil.

Svedok J. vo výpovedi na str. 13 zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 25.10.2019 uvádza: "Keď som nasadol, tak som si dal bezpečnostný pás, pričom viem, že vodič tiež mal pás, ale Y. určite pás nemal."

Obžalovaný vo svojej výpovedi na str. 8 zápisnice o výsluchu svedka zo dňa 08.08.2019 uvádza: "Q. J. sedel ako spolujazdec vedľa mňa napravo a bol pripútaný a Y. W. sedel vzadu u strede a nebol pripútaný."

Zanedbanie povinnosti použiť bezpečnostný pás spolujazdec - svedok p. W. síce poprel, no znaleckým dokazovaním bolo bezpochyby preukázané, že jeho tvrdenie bolo nepravdivé. Znalec MUDr. Ervinom Chomča, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 9/2019 vo vzťahu k spôsobu a mechanizmu vzniku zranenia u poškodeného W. po popise zranení uviedol, že tieto vznikli najpravdepodobnejšie nepriamym

mechanizmom a to tak, že po náraze bolo telo vymrštené zo sedadla a následne prudko dopadlo na sedadlo.

Svoj záver znalec potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že "pri riadnom pripútaní p. W. by k takýmto zraneniam nemalo prísť; keby bol riadne pripútaný, nemalo by dôjsť k jeho poraneniam, k takýmto závažným."

U všetkých poškodených vznikli zranenia priamym tupým mechanizmom - tlakom bezpečnostných pásov, pričom u poškodeného Y. W. táto skutočnosť absentuje, a to práve z dôvodu porušenia jeho právnej povinnosti uloženej zákonom o cestnej premávke, a tak svojim konaním resp. opomenutím riadneho konania si sám zavinil vzniknuté poranenia.

Z uvedeného jasne vyplýva, že jeho početné a vážne zranenia neboli spôsobené vinou obžalovaného, ale predovšetkým jeho vlastným spoluzavinením. Preto nie je možné pričítať ťažkú ujmu na zdraví poškodeného W. v celom rozsahu obvinenému, a tým ho postaviť do ťažšej trestnoprávnej pozície.

Ak pri vzniku následku uvedeného v § 157 a § 158 TZ spolupôsobili viaceré príčiny (konanie obvineného aj poškodeného, treba hodnotiť každú príčinu čo do jej významu pre vznik následku osobitne a určiť jej dôležitosť pre následok, ktorý z konania obvineného nastal). V zmysle trestného poriadku je neprípustné, aby ťažší následok, ktorý zavinil aj sám poškodený, bol v celej miere pripísaný na ťarchu obžalovaného s plnými trestnoprávnymi dôsledkami. Obžalovanému možno pričítať len takú mieru zavinenia, akou sa podieľal na spáchaní trestného činu.

Z tohto dôvodu preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. aby ho spod obžaloby oslobodil.

Okresný prokurátor ani poškodení odvolanie nepodali.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obžalovaného, obhajkyne obžalovaného, prokurátora KP Trnava a v neprítomnosti poškodených, ktorí boli na verejné zasadnutie riadne a včas upovedomení.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu rovnako navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného zotrvala na písomných dôvodoch odvolania s poukazom na jeho špecifiká s tým, žiadala zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie, príp. obžalovaného spod obžaloby oslobodiť

Obžalovaný uviedol, že mu je ľúto čo sa stalo, je si vedomý toho že spôsobil haváriu, bola poľadovica, dostal šmyk.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Odvolací súd poukazuje na to, že v dvojestupňovom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, skutkové a právne závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom pokiaľ ide o každý argument. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia totižto nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (napr. R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Krajský súd s prihliadnutím na obhajobné námietky obžalovaného považuje za potrebné iba doplniť, že vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaného B. P. bezpečne a spoľahlivo preukázaná, pretože vo veci bola produkovaná reťaz usvedčujúcich dôkazov voči nemu, ktoré dovoľujú ustáliť jediný opodstatnený záver a to, že dňa 10.01.2019 v čase o 05.45 hod. na ceste II/573 v smere od Šale na Šoporňu viedol ako vodič motorové vozidlo Renault Thalia EČ: SA-758CZ, kde na 9 km cesty, pokrytej súvislou vrstvou snehu, neprispôbil rýchlosť jazdy stavu a povahe vozovky a pri zaraďovaní sa do svojho jazdného pruhu po predbiehaní pred ním idúceho vozidla dostal šmyk, s vozidlom prešiel do protismeru a zadnou pravou stranou narazil do prednej časti protiidúceho vozidla Peugeot 307 EČ: GA-890EJ, ktoré viedla vodička U. O., pričom vozidlo Renault Thalia skončilo mimo cesty a vozidlo Peugeot 307 zostalo stáť na ceste, čím porušil povinnosti podľa § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, pričom U. O. utrpela zranenia pomliaždenie pravého prsníka a hrudníka s dobou liečenia do 14 dní, spolujazdkyňa vo vozidle Peugeot 307 Q. F. utrpela zranenia zlomeninu 9. rebra vľavo bez posunu, pomliaždenie ľavého prsníka a hrudníka s dobou liečenia do 31.01.2019, spolujazdci vo vozidle Renault Thalia Q. J. utrpel zranenia zlomeninu 2. a 3. rebra vpravo bez posunu, malú odreninu za pravým uchom s dobou liečenia do 35 dní a Y. W. utrpel zranenia rozostúpenie lonových kostí s rozostúpením panvovo križového skĺbenia vľavo - teda zlomeninu panvy typu „otvorenej knihy“ a kompresívnu zlomeninu hornej krycej platničky 11. hrudného stavca - bez zasahovania do kanála a pomliaždenie ľavého kolena s dobou liečenia 90 dní, počas ktorých ležal mesiac na lôžku, potom bol vertikalizovaný za pomoci panvového pásu a hrudného korzetu a následný mesiac mohol chodiť len s pomocou bariel.

Skutkový stav veci pred súdom prvého stupňa bol ustálený pritom nie len na podklade výsluchu obžalovaného, svedkov a poškodených, ktorí mohli sledovať nehodový dej, ale aj na základe listinných dôkazov vo forme zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody, fotodokumentáciou z miesta cestnej dopravnej nehody a tiež znaleckým skúmaním z odboru cestnej dopravy ohľadom priebehu dopravnej nehody a tiež znaleckým skúmaním z odboru zdravotníctvo-odvetvie chirurgia, traumatológia ohľadom vzniknutých zranení poškodených osôb.

Súdu prvého stupňa, vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania, keď zisťovanie skutkového stavu veci bolo vykonané posúdením nehodového deja vyhodnotením vyššie uvedených dôkazov (výpovedí svedkov a znaleckým skúmaním), nie je možné vytknúť žiadne pochybenie ohľadne skutkových zistení, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní.

Odvolací súd považuje za nutné predovšetkým zdôrazniť, že obhajoba obžalovaného bola overovaná nielen výsluchom svedkov, poškodených, ale aj listinnými dôkazmi a znaleckými posudkami, ktoré tvoria obsah spisového materiálu.

Tak, ako uvádza i okresný súd v napadnutom rozsudku, že priebeh skutkového deja vyplýva z výpovedí všetkých svedkov aj samotného obžalovaného, potvrdenými aj znaleckým dokazovaním Ing. Guštara, že k predmetnej dopravnej nehode došlo konaním obžalovaného, keď vyšiel s vozidlom zo svojho jazdného pruhu do protismeru a následne pri zaraďovaní sa späť dostal šmyk, ktorým sa

vozidlo neovládateľne dostalo do protijazdného pruhu, kde sa zrazilo s vozidlom poškodenej O.. Týmto jazdným manévrom porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona, keď neprispôobil svoju rýchlosť poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam a tiež zasiahol vozidlom do protijazdného pruhu. Zostáva bez právneho významu tvrdenie obžalovaného, že v kritickom čase neobiehal žiadne automobily pred ním, ale iba „vykukával“ spoza pred ním idúceho vozidla, pretože už samotný manéver obžalovaného, keď tento vošiel s vozidlom do protismerného jazdného pruhu, v ktorom následne došlo k zrážke s oproti idúcim vozidlom, považuje aj krajský súd za nesprávny, nezodpovedajúci momentálnej situácii v cestnej premávke. Spôsob jazdy tak ako ho opísal obžalovaný, nepovažuje ani krajský súd za objektívne preukázaný (vzhľadom na výpovede poškodených svedkýň U. O. a Q. F., ktoré veľmi podrobne a nemenne popísali priebeh skutkového deja tak, ako je opísaný v obžalobe okresného prokurátora, pričom výpovede obžalovaného a svedkov -spolujazdcov považuje za účelové s domnelým cieľom zmierniť následky protiprávneho konania obžalovaného) a tiež i bez náležitého právne relevantného opodstatnenia a z tohto dôvodu potom považuje aj obranu obžalovaného v danom smere za jednoznačne účelovú s cieľom vyvinieť sa zo skutku kladeného mu za vinu.

Obhajobné tvrdenie obžalovaného v danom smere považuje krajský súd síce za legitímnu snahu využiť na svoju obranu všetky dostupné prostriedky, avšak hodnotí ho ako vyjadrenie posunuté viac do roviny subjektívneho presvedčenia ako objektivizovanej reality.

Preto aj krajský súd konštatuje, že obžalovaný svojim konaním porušil najmä ustanovenia § 9 ods.1 a § 16 ods.1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, z ktorých vyplýva, že vodič je povinný na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu; to neplatí pri obchádzaní, predchádzaní, otáčaní alebo odbočovaní a tiež, že vodič je povinný rýchlosť jazdy prispôbiť najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať. Vodič smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad.

Spôsob jazdy obžalovaného bol v zjavnom rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a v konečnom dôsledku mal za následok dopravnú kolíziu.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že v danom prípade šiel primeranou rýchlosťou (41,23 km/h), vzhľadom na stav vozovky v tom čase, odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru (R 3/1969) z ktorej vyplýva, že vodič motorového vozidla smie ísť iba takou rýchlosťou, ktorá mu umožní bezpečne zastaviť na vzdialenosť, ktorú vidí, pričom musí brať do úvahy okrem brzdnéj dráhy aj reakčnú dobu a dobu technického omeškania bŕzd.

Vzhľadom na rozsah zavinenia obžalovaného, ako aj s poukazom na závery znalca MUDr. Chomča považuje aj krajský súd záver prvostupňového súdu o zodpovednosti obžalovaného za spôsobený následok (a aj na to nadväzujúcu právnu kvalifikáciu skutku) za správny, a to aj v prípade (namietanej) alternatívy, že poškodený Y. W. nebol pripútaný bezpečnostným pásom.

V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že v zmysle teórie trestného práva nie je vylúčená per se možnosť postihnúť vodiča za horší následok pri ním zavinennej dopravnej nehode, ku ktorej by nebolo došlo, keby poškodený svoju povinnosť podľa § 8 ods. 1 o cestnej premávke splnil. Podľa teórie trestného práva hmotného je príčinný vzťah ako obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu zásadne medzi každým konaním, ak je dostatočne významnou príčinou následku, bez ktorého by k následku nebolo došlo, a to aj vtedy, ak by k následku nebolo došlo bez viacerých konaní, ktoré mu dali vzniknúť ešte len spoločne a medzi ktorými nutne nemusí byť žiadna subjektívna spojitosť. Ak sa tak na následku dopravnej nehody podieľa ako porušenie vodiča, tak porušenie poškodeného spočívajúce v porušení povinnosti podľa § 8 ods.1 o cestnej premávke, bez ktorého by došlo k miernejšiemu následku (nedošlo by vôbec k ujme na zdraví, miesto ťažkej ujmy na zdraví by došlo iba k "ľahkej" ujme na zdraví, miesto smrti by došlo k ťažkej ujme na zdravie a pod.), toto porušenie poškodeného zásadne príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním vodiča a týmto ťažším (v danej súvislosti vid' napr. rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky pod sp. zn. II. ÚS ČR 492/17 zo dňa 17. 4. 2018) následkom neprerušuje. Ak je tak aj toto porušenie poškodeného kryté zavinením vodiča páchatela (ktorý si bol vedomý, že poškodený nepoužil bezpečnostný pás, čo uvádzal aj vo svojej vlastnej výpovedi na hlavnom pojednávaní), jeho trestnému postihu aj za tento ťažší následok zásadne nič nebráni.

V tejto súvislosti ako i v súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného krajský súd v celom rozsahu poukazuje na prvostupňovým súdom dostatočne ustálené skutkové a právne závery ohľadne viny obžalovaného. V danom prípade nie je možné aj podľa názoru odvolacieho súdu pričítať žiadnu relevantnú mieru spoluúčasti poškodeného W. pri nehode vzniknutých zraneniach, ako i žiadnu mieru

spoluviny na vzniku nehody vodičky protiidúceho vozidla, nakoľko v danom prípade kolíznu situáciu objektívne vyvolal a zapríčinil výlučne obžalovaný tak, ako to vyplýva zo skutkovej časti obžaloby okresného prokurátora. Ani odvolací súd preto obhajobe obžalovaného neuveril, túto vyhodnotil jednoznačne ako účelovú a tendenčnú. Je zrejme, že ťažisko jeho obhajoby bolo za každú cenu preniesť zodpovednosť za následok nehody na bližšie neurčený činiteľ príp. subjekt, a to pre odvolací súd v určitých častiach odvolacích námietok značne nelogickými argumentami a právnymi úvahami nemajúcimi žiadne zákonné opodstatnenie.

Keďže všetky dôkazy preukazujúcu vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z I. stupňového rozsudku v celom rozsahu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že krajský súd sa nemohol stotožniť s námietkami obžalovaného, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými dôkazmi nevyhnutnými pre uznanie viny, nakoľko dôkazy ktoré vo veci vykonal i podľa názoru krajského súdu v dostatočnej miere postačujú na vyslovenie jednoznačných záverov o vine tak, ako vyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania a v konečnom dôsledku i tým spôsobom, ako sú premietnuté vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Pri preskúvaní výroku o treste krajský súd tiež napokon zistil, že aj tento výrok je správny a zákonný. Súd I. stupňa správne ustálil u obžalovaného jednu priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. h) Tr. zák. - že spáchal viac trestných činov), absenciu poľahčujúcich okolností, a správne dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu v danom prípade postačuje uloženie výchovného podmieneného trestu, ktorého výšku (pri spodnej hranici upravenej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods.4 Tr. zák.) v rozsahu 2 rokov a 6 mesiacov odňatia slobody ako aj dĺžku skúšobnej doby s uloženým probačným doľadom v trvaní 3 rokov mesiacov za súčasného uloženia povinnosti nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu ako i trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 3 rokov, považoval aj krajský súd za správny a zákonný tak z hľadiska druhu trestu ako aj z hľadiska jeho výmery. Takto uložené tresty tiež zodpovedajú základným zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona.

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodeným len čiastočne, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom rozhodol o uplatnenej škode poškodeným tak podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku a tiež podľa § 288 ods.1 a ods.2 Trestného poriadku, pričom aj tieto výroky majú dostatočný podklad vo vykonanom dokazovaní.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.